HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ונראין קרסין בלולאות ככוכבים ברקיע ת"ר יריעות התחתונות של תכלת ושל ארגמן ושל תולעת שני ושל שש ועליונות של מעשה עזים וגדולה חכמה שנאמרה בעליונות יותר ממה שנאמרה בתחתונות דאילו בתחתונות כתיב [1]וכל אשה חכמת לב בידיה טוו ואילו בעליונות כתיב [2]וכל הנשים אשר נשא לבן אותנה בחכמה טוו את העזים (א)ותניא משום ר' נחמיה שטוף בעזים וטווי מן העזים: שתי גזוזטראות כו': (ג)אמר רב משום רבי חייא עגלות תחתיהן וביניהן וצידיהן רה"ר אמר אביי בין עגלה לעגלה כמלא ארך עגלה וכמה ארך עגלה ה' אמות ל"ל בד' ופלגא סגי כי היכי דלא לידחקו קרשים אמר רבא צידי עגלה כמלא רחב עגלה וכמה רחב עגלה שתי אמות ומחצה למה לי באמתא ופלגא סגיא כי היכי דלא לידדו קרשים אלא דקי"ל (ג)אדרך רה"ר שש עשרה אמה אנן דגמרינן לה ממשכן דמשכן חמיסרי הואי אמתא יתירא הואי דהוה קאי בן לוי דכי משתלפי קרשים הוה נקיט להו: **מתני'** חולית הבור והסלע שהן גבוהין עשרה ורחבן ארבעה הנוטל מהן והנותן על גבן חייב פחות מכן פטור: **גמ'** למה לי למיתני חולית הבור והסלע ליתני הבור והסלע מסייע ליה לרבי יוחנן דאמר ר' יוחנן (ד)בבור וחוליתה מצטרפין לעשרה תניא נמי הכי בור ברה"ר עמוקה י' ורחבה ארבעה אין ממלאין הימנה בשבת אלא

ונראין קרסין בלולאות. מילתא אחריתי היא שתי מחברות היו היריעות כל אחת ואחת ה' יריעות תפורות זו עם זו במחט על פני כל ארכן ובאמצע היה מחבר בקרסים מחברת עם מחברת שהיו לולאות בשפה חיצונה של כל מחברת באמצע המשכן אלו כנגד אלו כדכתיב מקבילות הלולאות וגו' (שמות כו): **נשא לבן.** יתירות חכמה משמע: **בין עגלה לעגלה.** שבלדה ה' אמות כמלא אורך העגלה: **למה לי.** אורך העגלה ה' אמות: **בארבע ופלגא סגי.** שאם מסדרן על רחבן אינו מסדר על ה' אמות יותר מג' והרי בארבע ומחצה יכול לסדרן ואי מסדרן בחודן יותר מד' לא יסדר מפני הפסקת מקום הבריחים שבאמצע הסדרים ובפלגא אמה נמי תסגי ליה: **דלא לידחקו.** אם בא לסדרן על רחבן: **לדי עגלה.** חלל שבין דפנות לאופנים ועובי הדופן ועובי האופן: **כמלא רחב עגלה.** שני הצדדים כמלא רחב חללה דהיינו אמה ורביע לכל צד: **למה לי.** רחבה תרתי ופלגא אם מפני שאם יצטרך להושיב מן הקרשים לתוכה יכנים: **באמתא ופלגא סגי.** וישכיבם בה על חודן: **כי היכי דלא לידדו קרשים.** שלא יהיו הקרשים המוטלים לאורכן על דופנותיה לרחבה מדדין ונוטין לכאן ולכאן שאם מושבות הקרשים קצר מתוך שהן ארוכות ויוצאות לחוץ הרבה יכבד אחד מן הראשין כשהן מדדין בהליכתן ויפלו: **חמיסרי הויין.** שתי העגלות ההולכות זו בצד זו רחב כל אחת ה' אמות הרי י' וה' אמות ריוח שבין עגלה לעגלה הרי ט"ו. ואם תאמר יותר מעשרים הן שהרי הקרשים אורכן י' אמות והן מוטלות על גבי דופני עגלה לרחבה נמצא אורך הקרשים הרי כ' אמה לבד מה שצריך למשוך קרשי כל עגלה ועגלה לצד החיצון של עגלה שלא יגיעו ראשי הקרשים זו בזו ומעכבין את הילוך העגלות אין זה תשובה שהקרשים למעלה מעשרה הן שהעגלה גבוה י' ולגבי רה"ר לית לן למיחשב אלא מקום העגלות וריוח שביניהן שהוא למטה מי' דכל למעלה מי' לאו רה"ר היא הלכך לא חשיב ליה: **אמתא יתירתא הואי.** עוד צריך להיות ברחב הדרך עודף אמה שתתן חצי אמה לכאן וחצי אמה לכאן לשני צדדין החיצונות של ב' עגלות: **דקאי בן לוי דאי משתלפי.** זו מזו ליפול לתוך אויר שביניהם: **הוה נקיט להו.** נכנס לבין האויר אמה שביניהם ועומד בחצי אמה שיש בין העגלה לצדדין ומתקן את הסדר זו על זו שלא תפול העליונה וכל הדרך הוא מהלך אחורי העגלה וכשרואה אותן משתלפות אל תוך האויר רץ לתוך (א) בליטת הקרשים שבצדדין עד שמגיע לאמת האויר שביניהם ודוחק עצמו לעמוד בחצי אמה עד שיחזיר הנשלפת למקומה ועל סדרה: **מתני' חולית הבור.** קרקע חפירת הבור נותנין סביבותיו להקיף כמין חומה כמו שאנו נותנין היקף עצים או אבן סביב פי הבור: **גמ' למה לי למתני חולית הבור והסלע.** פשיטא לן דסלע נקט לענין גובהה ובור לענין עומק שנוטל מתוכו ומוציא לרשות הרבים דאי לענין גובהה כגון למוריד מחוליא למטה וכגון דרחבה ארבעה למה לי למיתניא כלל הא תנא ליה סלע אלא ודאי למוציא מתוך אוגני בור נקט לה וכיון דהכי הוא חוליא למה לי ליתני הבור לעומק והסלע לגובה: **מצטרפין לעשרה.** לשויה הבור רה"י ואם הוציא מתוך אוגן חוליא חייב:

מחילה

שתי גזוזטראות כו'. מיירי שסתום למטה בשום דבר ואין גדיים בוקעים תחתיהם או שיש מחילות למעלה מן הגזוזטרא דתו לא חיישינן לבקיעת גדיים וכן עגלות היו רה"י אע"פ שתחתיהם רה"ר לפי שיש מגוף העגלה עד למעלה מן הקרשים הרבה יותר מעשרה: **בין עגלה לעגלה כמלא אורך עגלה.** לסימנא בעלמא נקטיה ואגב אורחא קמ"ל דאורך עגלה חמש אמות: **כי היכי דלא לידחקו קרשים.** פרש"י אם באת לסדרן על רוחבן וקשה דהא מסיק לעיל דמנח להו אחודן אלא נרא' לפרש דלא לידחקו קרשים (ב) אע"ג דדי היה בארבע וחצי לטבעות שהן זו כנגד זו והיו שם אטבעי כדמפרש שהן גלוא"ש מכל מקום מפני כובדן משתרבבים ודוחקין זה לזה אם לא שיש ריוח גדול ביניהם ורחוקין(ה): **למה לי באמתא ופלגא סגי.** לשיטת רש"י שבשתי עגלות היו מפורקות זו מזו ויש הפסק ביניהם ה' אמות וכל אחת טעונה לבד משוי של קרשים קשה דהיאך יכולין קרשים שכל כך כבדין שאורכן עשר אמות ורוחבן אמה וחצי ועוביין אמה לעמוד על ב' אמות ומחצה רוחב[א] ועוד דפריך באמתא ופלגא סגי איך יכול כ"כ כובד גדול לעמוד באמתא ופלגא[ב] וכל שכן למ"ד כלין והולכין עד כאצבע שלא היו יכולין לעמוד ועוד היאך היו יכולים שתי עגלות להלך זו בצד זו בט"ו אמות א"כ היו הקרשים נוקשין זה בזה ועוד שצריך לומר לפירושו שהקרשים היו נוטים על האהלים או על החצרות מלמעלה מי' מכל צד ב' אמות ומחצה כמו שפי' בקונטרס בעצמו שהרי אורך שני הקרשים הוא כ' אמה ורה"ר אינו רוחב כי אם ט"ז אמה ועוד [ג]מנלן דשתי עגלות היו הולכות זו בצד זו למילף שיהא רה"ר ט"ז אמה שמא היו הולכות כולן זו אחר זו והיה רה"ר קטן[ד] או ארבעתן יחד והיה רה"ר גדול הרבה ונראה לר"ת שבשתי עגלות היו מחוברות יחד שהיה שם עץ ארוך ט"ו אמה והיו בה ארבע אופנים כמו לשתי עגלות ושתי תיקוני דפנות כמו לשתי עגלות[ה] ובין עגלה לעגלה כמו אורך עגלה פירוש בין דופן עגלה זו לדופן עגלה זו ה' אמות וצידי העגלה כמלא רוחב העגלה מכל צד וצד דבין דופן העגלה עם האופן שתי אמות ומחצה ולא כפירוש הקונטרס שפי' אמה ורביע לכל צד ורוחב שתי העגלות עם צידיהן ט"ו אמה ומדופן עגלה זו החיצון לדופן עגלה זו החיצון י' אמות באורך הקרש והיה משכיב הקרש על שתי דופני העגלות[ו] ושתי עגלות אחרות לפניהן שאם היו הולכות זו אצל זו היו נוקשות זו בזו וזו אחר זו היו הולכות יפה והשתא פריך שפיר באמתא ופלגא סגי[ז] דהואיל ועל שתי העגלות היה משכיבן הוה ס"ד דלא לידדו[ח] ומשני [ט]דאפילו הכי מידדו[י]: **אמתא** יתירא הואי. בצד העגלה דהוי קאי בה בן לוי וצריך לו אמה דגברא באמתא יתיב כדאמר בפ"ק דסוכה (ד' ז:) גבי סוכה העשויה ככבשן ואע"פ שפעמים היה הולך מצד זה ופעמים מצד זה מ"מ היה די לו באמה אחת שמאיזה צד שהיה רוצה ליכנס היה מטה העגלה לצד אחר והיה נכנס בין האהל לעגלה ומתקנם אף על פי שהיה רחוק מן הקרשים שתי אמות ומחצה כשיעור צד העגלה מכל מקום היה יכול להושיט ידו שם ולתקן או על ידי מקל או על ידי שום דבר: **מסייע ליה לר' יוחנן דאמר בור וחולייתה מצטרפין לעשרה.** וא"ת ומה צריך למתני' לאשמעינן הא תנינא חדא זימנא בפרק בתרא דעירובין (ד' נט:) בור ברה"ר וחולייתו גבוהה י' טפחים חלון שעל גביו ממלאין ממנו בשבת ומוקי רבי יוחנן בגמרא בסמוכה לה וקא משמע לן דבור וחולייתה מצטרפין לעשרה ויש לומר[יא] דדרך תנא להשמיענו בקולר אע"ג שכבר השמיענו במקום אחר כדאמרינן בריש ברכות (דף ב.) מילתא אגב אורחיה קמ"ל דהעריב שמשו אוכל בתרומה אע"ג דמשנה שלימה היא במס' נגעים (פי"ד מ"ג) העריב שמשו אוכל בתרומה וכהנה רבות בהש"ס אי נמי מיתורא דמתניתין שמעינן[יב] דמצטרפין[יג] לארבעה ולהשתמש על גבה מיירי[יד] משום דמנח עליה מידי ומשתמש כדאמרינן בפרק חלון (עירובין דף עח.) ומיירי כשהחוליא גבוה עשרה דבאינה גבוה י' לא מיחייב נוטל ונותן על גבה והשתא אתי שפיר הא דקתני במתניתין גבוהין עשרה והא דנקט נמי על גבן ואי מתניתין להצטרף לעשרה קאמר ואין החוליא גבוה עשרה לא אתי שפיר הא דקתני גבוה עשרה והנותן על גבן נמי אינו חייב כשמניח על גב החוליא כשאינה גבוה עשרה:

אלא

ולזורק מזו לזו משום [דלא ערבון], ואם חדא מידליא וחדא מיתתא אסור משום גזירה. ואם היו הגזוזטראות הללו עומדות למעלה מעשרה ברה"ר מכוונות להיותן דיוטא אחת ורשות אחת, כיצד שמרכיבין נסר מזו לזו ע"ג רה"ר רחבה ד' טפחים כדי להיותן דיוטא אחת ורשות אחת, ואם עשה כן מבע"י הרי הן כרשות אחת ומותר לטלטל מזו לזו ע"ג הנסר המתוח מזו לזו ע"ג רה"ר. דתנן בעירובין [דף פ:] חריץ שהוא עמוק י' ורחב ד' ונתן עליו נסר שרחב ד' טפחים, וכן שתי גזוזטראות זו כנגד זו מערבין אחת ואין מערבין שתים, פחות מכאן מערבין שנים ואין מערבין אחד. השתא אם הגזוזטראות הללו הן למעלה מעשרה וניתן עליהן נסר רחב ד"ט מבעוד יום, מותר לטלטל מזו לזו שנעשו שתיהן רשות אחת, אבל אם קדש [היום] ולא חוברו אסור להושיט מזו לזו בין נסר בין זולתי נסר להושיט אחר שקידש היום. והמושיט חייב הוא שכך היו העגלות במדבר, היו ב' עגלות זו בצד זו ברה"ר והיו מותחין קרשים ומצביעין קרש על ב' עגלות ראשו זה על זה וראשו זה על זה, כנסר שפירשנו ענינו למעלה. וזהו היו שתיהן בדיוטא אחת למעלה מעשרה, שכן היה דרך הלוים שהיו מושיטין הקרשים מזו לזו, זו היא מלאכתן ולפיכך העושה כן בשבת חייב. ירושלמי ולא היו זורקין, תני בר קפרא כדי שלא לנהוג בזיון בקרשים, לפיכך הזורק מזו לזו פטור אבל אסור. וראוי לעמוד בפירוש זה להזהר בו כי עמוק הוא. ועלה אמר רב משום ר' חייא עגלות תחתיהן וביניהן וצידיהן רה"ר. אמר אביי בין עגלה לעגלה כמלוא [רחב] [אורך] עגלה ה' אמות. ואקשינן אמאי כיון דג' קרשים מניחין בעגלה בדרא תתאה ועל גבה מניחים אחרים ועולין, וכל קרש רחבו אמה וחצי די לעגלה אורכה ד' אמות וחצי כדי שיעור הנחת ג' קרשים. ופרקינן הרויח להן חצי אמה כי היכי דלא נידחקו קרשים. אמר רבא וצידי עגלה ב' אמות ומחצה כמלא רחב עגלה. **ואקשינן** למה לי כולי האי, הלא אורך הקרשים י' אמות, אמצעית הקרש בעגלה זו ב' אמות ומחצה וקצתו השני של קרש זה מוטל על העגלה אחרת ב' אמות ומחצה ובין ב' העגלות ה' אמות, אמצעית הקרש תלוי ביניהן אפילו אמה אחת ומחצה מן הקצה שלו מכאן בעגלה וכן מן הקצה השני דיו, למה ה' אמות בפחות מכאן. **ושנינן** כי היכי דלא לידדו קרשים. פי' אם אין שתי אמות ומחצה מיכן ושתי אמות ומחצה מיכן מוטלין בעגלה אפשר שישמט הקרש ולא יכון. נמצא שיעור רוחב העגלה ב' אמות ומחצה וצידה ב' אמות ומחצה כשיעור עגלה, וכן בצידה השני, נמצא שיעור העגלה וב' צדדיה ז' אמות ומחצה. וכשהיו מהלכים במדבר קרשי המשכן היו מוטלין מעגלה זו לעגלה

אינם אלא ט"ו אמה. **ומשנינן** הוה תמן בעגלות אמתא אחריתי פלגא דאמתא מהאי גיסא ופלגא דאמתא מהאי גיסא דהוה קאי בן לוי התם למיחזי דאי משלופי קרשים נקיט בהו ומהדר אטבי למקומן. וכן בגזוזטראות שמכוונות להיות דיוטא אחת ומושיטין נסרים מזו לזו המושיט חייב, והזורק פטור שכך היתה עבודת הלוים. פי' העפר היוצא מן הבור מניחין אותו סביבות כדי שיהא לו כמעקה, ואם [זו] החוליא גבוהה י' ורחבה ד' הרי היא כרה"י, וכן סלע כיוצא בה. ואם נטל מרה"ר ונתן על גבו והניח (ברה"י) [ברה"ר] חייב. ואם אינה גבוהה י', או גבוהה י' ואינה רחבה ד', אינה כרה"י והעוקר ממנה והניח ברה"ר פטור. וזה מפורש ביציאות השבת בארבע רשויות לשבת גדר ברה"ר גבוהה י' ורחב ד' זו היא רה"י גמורה. אבל אם אינה גבוהה י' ואינה גבוהה י' אם אין גבוהה מן הארץ ג' טפחים, הא קיי"ל דכל פחות משלשה דארעא כארעא קאי. ואם גבוהה ג' ולא הגיע לעשרה ככרמלית וכמקום פטור הוא ואינו לא כרה"ר ולא כרה"י ואסור להוציא מרה"י אליו. אבל אם [אין] בו רחב ארבעה מותר לכאן ולכאן ובלבד שלא יחליף, דהא תניא אדם עומד על האסקופה נוטל מן העני ונותן לו נוטל מבעה"ב ונותן לו. ואוקימנא האי אסקופה מאי היא, ואוקימנא [באסקופת] כרמלית. ואקשינן עלה סוף סוף איסורא דרבנן איכא. ושנינן ה"ק ר' יוחנן דאמר מקום שאין בו ד' על ד' מותר לבני רה"ר ולבני רה"י לכתף עליו ובלבד שלא יחליפו. והשתא דתנינן חולית הבור והסלע פחות מכאן פטור, אם הן פחות בגובה ואין פחות ברוחב הוא פטור אבל אסור, ואם פחות ברוחב פטור ומותר ובלבד שלא יחליף. **ודייקינן** למה ליה למיתנא חלית הבור והסלע, מסייעא ליה לר' יוחנן דאמר בור וחוליתו מצטרפין לעשרה. והא דר' יוחנן בהמוצא תפלין [דף צט] בעניין בור ברשות הרבים וחולייתו גבוהה י' טפחים, והיכי דמי כגון תל ברה"ר [illegible] רה"ר, מקצתו עשאו (ביד) [בור] ומקצתו עשאו חוליא על הבור. וארעית הבור עם רה"ר שוה לו, והבור [illegible] למעלה ממנו, אם גבוה הבור וחליתו שניהם יחדיו עשרה טפחים הרי הן מצטרפין ולמעלה מן החוליא [illegible] בירושלמי דיקדוק אחר, א"ר יוחנן העומד והחלל מצטרפין לארבעה, והוא שהיה העומד רובה על החלל. [illegible] והעומד הוא רחב החוליא העומדת שהיא שפת הבור, אם נמצא מן השפה אל השפה ד' טפחים אע"פ ש[illegible] רה"י כמו שפירשנו.

מסורת הש"ס

א) לעיל עד:, ב) [לעיל לח.], ג) [ב"ב נט:], ד) עירובין עח. נט:, ה) צ"ל ודוחק. רש"א,

◆

תורה אור השלם

1 וְכָל אִשָּׁה חַכְמַת לֵב בְּיָדֶיהָ טָווּ וַיָּבִיאוּ מַטְוֶה אֶת הַתְּכֵלֶת וְאֶת הָאַרְגָּמָן אֶת תּוֹלַעַת הַשָּׁנִי וְאֶת הַשֵּׁשׁ: שמות לה כה

2 וְכָל הַנָּשִׁים אֲשֶׁר נָשָׂא לִבָּן אֹתָנָה בְּחָכְמָה טָווּ אֶת הָעִזִּים: שמות לה כו

◆

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הוה נקיט וכו' רץ לתחת בליטת: (ב) תום' ד"ה כי היכי וכו' נראה לפרש דלא לידחקו קרשים לטבעות שהן זו כנגד זו והיה שם אטבעי כדפי' שהן גלוא"ש אע"ג דדי היה בארבע וחצי מ"מ מפני וכו' ביניהם ודוחק הס"ד:

◆

מוסף רש"י

וטווי מן העזים. קרא קדריש טוו את העזים, בגופן של עזים משמע (לעיל עד:). **וביניהן.** בין עגלה לעגלה שבלדה (לעיל צח.). **וצדיהן.** ריוח שבין דופן עגלה לאופן ועובי האופן (שם). **מצטרפין לעשרה.** קרקע שניטלה מחפירות הבור והקיפו בו פי הבור סביב מצטרפת לעשרה להשלים עשרה לעומק הבור לשוויה רשות היחיד, והוא הדין נמי דחלל הבור ועובי היקף החוליא מצטרפין להשלים ארבעה לרוחבו לחייב הנוטל מעל גב החוליא כלום ואת הנותן על גבה, כדתנן חולית הבור והסלע שהן גבוהין עשרה ורחבן ארבעה הנוטל מהן והנותן על גבן חייב, ומההיא יליף ר' יוחנן לטעמיה דאמר מאי איריא דתני חולית הבור והסלע ליתני הבור והסלע, אלא הא קמשמע לן דהבור וחולייתה מצטרפין לעשרה, וכי היכי דשמעינן מינה לגובה שמעינן מינה נמי דמצטרפין לפותיא, דהא קתני ורוחבן ארבעה (ערובין עח.).

◆

רב נסים גאון

אלא דקיימא לן דרך רשות הרבים י"ו אמה. ומשתכח עיקר דילה במשנה בפרק המוכר פירות בבבא בתרא דרך היחיד ד' אמות, ודרך הרבים י"ו אמה, ודרך המלך אין לה שיעור.

◆

רבינו חננאל

פי' שטוף וטווי מן העזים, כשהן חיים העזים שטופים כדאמרינן [חולין דף קכט] השוחט את רחליו, ומעל גבי העזים בלי גזיזה היו טוות אותה, כדאמרינן [עי' לעיל דף עד:] הטווה שיער גבי עזים מחובר היינו תולש, ומע"ג בהמה בשבת, וטווה בעניין זה היתה צריכה חכמה יתירה. **שתי גזוזטראות** שתיהן זו כנגד זו ברה"ר כל אחת רשות לעצמה ורה"ר ביניהן, המושיט משתיהן מזו לזו בתוך י' פטור כדברי חכמים פטור אבל אסור. וזה על משנתנו ששנינו מרה"י לרה"י ורה"ר באמצע, ר' עקיבא מחייב וחכמים פוטרין. אבל המושיט [והזורק] למעלה מעשרה היו שתיהן שלו ואין אחת גבוהה מן האחרת אלא שתיהן מכוונות זו כנגד זו כבר פירשו שמותר להושיט ולזרוק מזו לזו, ואם אין שתיהן שלו אסור להושיט

עין משפט נר מצוה

יג א מיי' פי"ד מהל' שבת הלכה א סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סי' שמה סעיף ז:

יד ב מיי' פט"ו שם הלכה ט סמג שם טוש"ע א"ח סי' שנד סעיף א:

◆

מוסף תוספות

א. וכל שאר הקרש שהוא שבע אמות ומחצה בולט לחוץ ואינו מונח ומידדו הקרשים טובא. ריטב"א. ב. ויהו בולטים חוץ מן הקרשים שמונה אמות ומחצה. ריטב"א. ג. דכיון שכל קרש וקרש אינו נשא אלא על גבי עגלה אחת. חי' הר"ן. ד. ה' אמות כשיעור עגלה או עשר אמות כשיעור קרש. תוס' הרא"ש. ה. וטעונות ביחד חצי הקרשים שהם כ"ד בשלשה סדרים, שמנה קרשים בכל סדר זו ע"ג זו נתונות ארכם על רחב שתי העגלות, ראש הקרש האחד בעגלה זו וראש הקרש השני בעגלה שבצדה, ורוחב העגלה שתי אמות ומחצה. ריטב"א. [לפי תוס' ד"ה כי היכי לכאורה צ"ל כד' סדרים וששה קרשים בכל סדר, וצל"ע בזה]. ו. ולא היה בולט מן הקרשים כלום חוץ להעגלות. ריטב"א. ז. לרוחב העגלה. ריטב"א. ואצדי עגלה קאי דאמרינן דהויא שתי אמות ומחצה. חי' הר"ן. ח. שאם אתה נותן לכל צד וצד אמה וחצי נמצאו הקרשים שוכבים על שתי העגלות באורך ח' אמות של הקרש ואמה מן הקרש יוצאה בזיז מכאן ואמה אחרת יוצאה בזיז מכאן ובכל זה אין הקרש יוצא חוץ לאופני העגלה לפי שהעגלות ואופניהם יהיו לפי חשבון זה י"א אמות ואין אורך הקרש כי אם י' אמות, ובדין הוא שאפי' בפחות מאמה וחצי היה די כדי שיהיו בין האופנים והעגלות י' אמות כאורך הקרש אלא לא דק פורתא וחשבון קצוב תפש לו. בעל המאור. ט. דלא בעיא שיהא בולט מהן כלום. ריטב"א. י. והשתא פרכי' שפיר כי רוחב רשות הרבים של משכן חמיסר הויין, שבע אמות ומחצה לרוחב העגלה האחת ורוחב אופניה ושבעה אמות ומחצה לרוחב העגלה השנית ואופניה, ופרקי' כי חוץ לאופנים החיצונים נתנו אמה יתירא דהוה קאי בה בן לוי חצי אמה מכאן וחצי אמה מכאן דאי משלפי קרשים נקיט להו. ריטב"א. יא. עיקר מתניתין דהכא לאשמועינן דרשות היחיד לא הוי בפחות מעשרה ורוחב ארבעה, ואגב סלע תנא חולת הבור. תוס' הרא"ש. יב. דכי היכי דבור וחוליתו מצטרפין לעשרה [הכי נמי]. תוס' הרא"ש. יג. רוחב כותלי החוליא לחלל הבור. רשב"א. יד. [דא"צ לגבוה לאו רה"י הוא על גבי רה"י]. תוס' עירובין עח.

◆

רבינו חננאל (המשך)

זו והיו הקרשים מוטלין רוחב הקרשים לאורך העגלות, ונמצאו שיעור העגלות כשעמדתו קרשי המשכן והלכות מתפשטות בדרך ט"ו אמה, זהו תחתיהן וביניהן וצידיהן. ואקשינן והא אלא דקי"ל דרך רה"ר ט"ז אמה, וכדתנן בפרק המוכר פירות לחבירו ובפרק המוכר את הבית לדיר, וגמרינן לה ממשכן ממהלך העגלות, העגלות הנה

SHAS MOZNAIM